

Бях учител първата година сам в едно малко балканско село. Училището беше накрай селото в голям двор. В същия двор бяха още черквата и един празен селски хамбар. Училището бе стара, наведена сграда. Таванът му бе нисък и, когато се изправях, главата ми удряше в него. Училището имаше всичко три стаи. Едната учебна, втората малка учителска стаичка и третата тъмна, недоправена стая, в която лееха свеци за черквата.

Аз заживях в училището, в малката стаичка. Когато селяните се научиха, че ще живея там, започнаха да ме предумват, да напусна училището. Никой до тогава не бил живял в него. Имало лоши духове там. Имало вампири и таласъми в него и в хамбаря.

Един селянин разправяше, че една вечер, като минавал случайно край училището, чул песни от тавана му. Друг пък чул гайда да свири в хамбаря и провиквания като на сватба:

— И и и — ху у у!

Трети селянин видял малко яренце на покрива на училището. Ярето изведнаж станало на куче и го заляяло. Четвърти — разправяше, как дядо му, в турско време още, видял една нощ огън да гори на същото място, гдето беше сега училището. Край огъня седял един турчин и пушил с чубук, дълъг колкото остен. Изведнаж, турчинът станал на куче и то почнало да лае. Селянинът побегнал и чак когато се прекръстил, кучето се изгубило...

Аз се смеех на тия приказки на селяните и си живеех спокойно и без страх в малката стаичка на училището.

Изминаха се така цели три месеци. Една сутрин за свири студеният северняк, заваля сняг. Цял ден вятърът не престана, снегът не спря. Привечер вятърът се засили и заведе страшна виелица.

Стъмни се. Върбите пред училището удряха голите си клони един о друг и пееха страшни песни.